

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 214 / 31 marca 2013 ISSN 2080-0010

Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Dz 10,34a.37-43

Gdy Piotr przybył do domu centuriona w Cezarei, przemówił: Przekonuję się, że Bóg na prawdę nie ma względu na osoby.

Wiecie, co się działo w całej Judei, począwszy od Galilei, po chrzcie, który głosił Jan. Znaście sprawę Jezusa z Nazaretu, którego Bóg namaścił Duchem Świętym i mocą.

Dlatego że Bóg był z Nim, przeszedł On do brzo czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła. A my jesteśmy świadkami wszystkiego, co działo się w ziemi żydowskiej i w Jerozolimie.

Jego to zabili, zawiesiwszy na drzewie. Bóg wskrzesił Go trzeciego dnia i pozwolił Mu ukazać się nie całemu ludowi, ale nam, wybranym uprzednio przez Boga na świadków, którzyśmy z Nim jedli i pili po Jego zmartwychwstaniu. On nam rozkazał ogłosić ludowi i dać świadectwo, że Bóg ustanowił Go sędzią żywych i umarłych.

Wszyscy prorocy świadczą o tym, że każdy, kto w Niego wierzy, przez Jego imię otrzymuje odpuszczenie grzechów.

PSALM RESPONSORYJNY:

Ps 118,1-2.16-17.22-23

Refren:

W tym dniu wspaniałym wszyscy się weselmy.
lub

Alleluja, alleluja, alleluja.

Dziękujcie Panu, bo jest dobry,
bo Jego łaska trwa na wieki.

Niech dom Izraela głosi:

Jego łaska na wieki.

Prawica Pana wzniesiona wysoko,
prawica Pańska moc okazała.

Nie umrę, ale żył będę

i głosił dzieła Pana.

Kamień odrzucony przez budujących
stał się kamieniem węgielnym.

Stało się to przez Pana
i cudem jest w naszych oczach.

DRUGIE CZYTANIE

Kol 3,1-4

Jeśliście więc razem z Chrystusem powstałi z martwych, szukajcie tego, co w górze, gdzie przebywa Chrystus, zasiadając po prawicy Boga. Dążcie do tego, co w górze, nie do tego, co na ziemi. Umarliście bowiem i wasze życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu. Gdy się ukaze Chrystus, nasze życie, wtedy i wy razem z Nim ukazecie się w chwale.

SEKWENCJA

Niech w święto radosne Paschalnej Ofiary
Składają jej wierni uwielbień swych dary.

Odkupił swe owce Baranek bez skazy,
Pojednał nas z Ojcem i zmył grzechów zmyy.

Śmierć zawarła się z życiem i w boju, o dziwy,
Choć poległ Wódz życia, króluje dziś żywy.

Maryjo, ty powiedz, coś w drodze widziałaś?
Jam Zmartwychwstałego blask chwały ujrzała.

Żywego już Pana widziałam, grób pusty,
I świadków anielskich, i odzież, i chusty.

Zmartwychwstał już Chrystus, Pan mój i nadzieja,
A miejscem spotkania będzie Galilea.

Wiemy, żeś zmartwychwstał, że ten cud prawdziwy,
O Królu Zwycięzco, bądź nam miłościwy.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

1 Kor 5,7b-8a

Chrystus został ofiarowany jako nasza Pascha.
Odprawiajmy nasze święto w Panu.

EWANGELIA

J 20,1-9

Pierwszego dnia po szabacie, wczesnym rankiem, gdy jeszcze było ciemno, Maria Magdalena udała się do grobu i zobaczyła kamień odsunięty od grobu.

Pobiegła więc i przybyła do Szymona Piotra i do drugiego ucznia, którego Jezus kochał, i rzekła do nich: Zabrano Pana z grobu i nie wiemy, gdzie Go położono. Wyszedł więc Piotr i ów drugi uczeń i szli do grobu. Biegli oni obydwoj razem, lecz ów drugi uczeń wyprzedził Piotra i przybył pierwszy do grobu. A kiedy się nachylił, zobaczył leżące płótna, jednakże nie wszedł do środka.

Nadszedł potem także Szymon Piotr, idący za nim. Wszedł on do wnętrza grobu i ujrział leżące płótna oraz chustę, która była na Jego głowie, leżącą nie razem z płótnami, ale oddzielnie zwiniętą na jednym miejscu. Wtedy wszedł do wnętrza także i ów drugi uczeń, który przybył pierwszy do grobu. Ujrzał i uwierzył. Dotąd bowiem nie rozumieli jeszcze Pisma, /które mówi/, że On ma powstać z martwych.

Oto słowo Pańskie.

KOMENTARZ

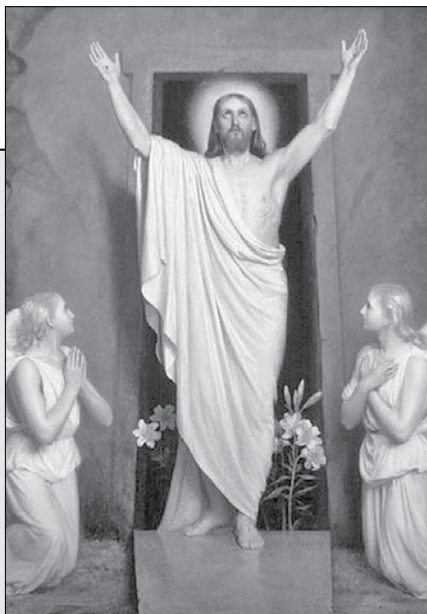
ZMARTYCHWSTANIE – ZWYCIĘSTWO MIŁOŚCI

Obchodzimy dziś niedzielę niedziel. Uroczystą pamiątkę zmartwychwstania Pana Jezusa. Zwycięstwo dobra nad złem, światła nad ciemnością, Pana Boga nad szatanem.

Tego dnia łączymy się z uczniami, którzy biegną do grobu Jezusa i odkrywają, że jest on pusty. Bo Chrystus zmartwychwstał i żyje! Zwyciężył śmierć, piekło i szatana.

Przez cały Wielki Post badaliśmy nasze serca, szukając w nich kamieni blokujących dostęp do łaski zmartwychwstania. Jezus odsuwa te kamienie, abyśmy mogli wkroczyć w życie pełne radości, nadziei i wolności. Świętujmy więc z radością, jakiej świat dać nie może, a jaką przynosi nam w darze Zbawiciel. W Nim mamy wszystko, czego nam potrzeba. Jezus zwyciężył, bo wykonało się, jak śpiewamy w jednej z pieśni paschalnych. Pokazał nam, że warto podjąć krzyż swego życia, nawet jeśli wydaje się on zbyt ciężki. Bo jak pozdrawiają się Ss. Franciszkańki z Lasek: „Przez krzyż do nieba”.

Nadszedł czas, by podnieść głowy i „dążyć do tego, co w górze, nie do tego, co na ziemi”. Obietnica zmartwychwstania pozwala nam radować się niezależnie od sytuacji, w jakiej się znajdujemy. Dziś, gdy dzieci są może niespokojne lub gdy przychodzą do nas

na obiad krewni, których trudno nam kochać, i tak możemy być radośni. Podobnie jak Jan, który zajrzał do pustego grobu i uwierzył, i my wierzymy, że ten Jezus, który umarł i został pogrzebany, jest dzisiaj żywy.

Wszystkie Jego słowa są prawdą, bo On je potwierdził własną śmiercią. A najbardziej wiarygodne świadectwo to takie, które głoszący gwarantuje własnym życiem. Jego zmartwychwstanie jest pieczęcią prawdy na całym Jego życiu. Wszystkie obietnice, a wraz z nimi wszystkie nasze nadzieje i pragnienia – zostaną wypełnione. Niech więc zabrzmie w nas radosne, wielkanocne „Alleluja”.

ks. dr Michał Dubicki

Chrystus prawdziwie zmartwychwstał!

Doświadczenie Poranka Wielkanocnego ożywiło wiarę Apostołów i stało się dla nich natchnieniem do głoszenia po krańce świata prawdy o Zmartwychwstaniu.

Rozważając tę prawdę, św. Paweł Apostoł w Liście do Koryntian wskazuje na jej doniosłe znaczenia dla naszego życia. Tylko bowiem nadzieja zmartwychwstania do życia wiecznego w Chrystusie nadaje sens naszemu istnieniu, codziennym zmaganiom, a przede wszystkim cierpieniu – nieodłącznemu towarzyszeni ludzkiego losu.

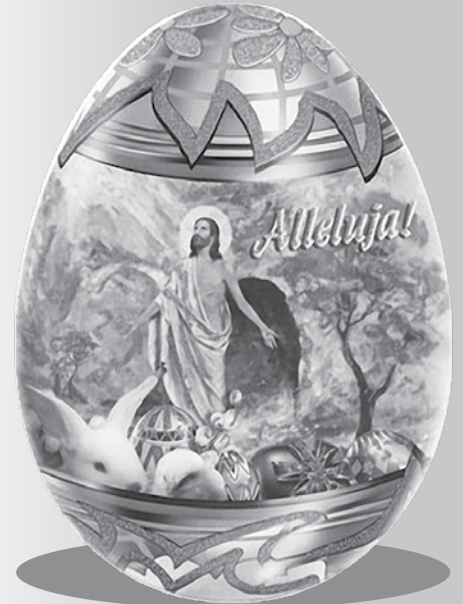
Pozbawieni tej nadziei tracimy motywację do działania i czynienia dobra. Co więcej, jak naucza św. Paweł: „Jeśliby Chrystus nie zmartwychwstał, próżna jest nasza wiara”.

Moi Drodzy!

W Roku Wiary, kiedy podejmujemy szczególną refleksję nad naszą relacją do Pana Boga i czynimy starania, by nasze życie było czytelnym świadectwem dla innych, zwłaszcza poszukujących prawdy, życzę doświadczenia mocy wiary, zdolnej przemieniać życie nasze i naszych bliskich.

Niech Zmartwychwstały Chrystus wspiera swoim błogosławieństwem każde dobre dzieło podejmowane na chwałę Boga i ku pożytkowi naszych bliźnich.

ks. dr Waldemar R. Macko

SIOSTRY PASJONISTKI

/pasjo/

Zgromadzenie Sióstr Pasjonistek (Męki Pana Naszego Jezusa Chrystusa) istnieje, dzięki staraniom Joanny Ewy Hałacińskiej (s. Józefy), od 1918 r. z siedzibą w Płocku. Matka Józefa była też pierwszą przełożoną generalną Zgromadzenia, w latach 1918-1945.

„Głównym celem nowej wspólnoty miało być oddawanie chwały Bogu, podjęcie charyzmatu pasyjnego, kultu męki Pańskiej i wynagradzania Bogu za grzechy całego świata. Celem zewnętrznym miała stać się praca wśród chorych, sierot i osób starszych, niesienie ulgi w cierpieniach fizycznych i duchowych wszystkim potrzebującym w duchu szeroko pojętego apostołstwa. Zgromadzenie zostało oparte na regule III Zakonu św. Franciszka z Asyżu.”

W Warszawie

Założycielka Zgromadzenia Sióstr Pasjonistek, przełożona generalna Matka Józefa, od samego początku zaistnienia Zgromadzenia zabiegała o przygotowanie sióstr do pracy, dlatego troszczyła się o to, aby uczyły się one w dobrych szkołach: we Lwowie, w Poznaniu i w Warszawie. Od 1938 r. przy ul. Targowej 15 w Warszawie mieszkaly siostry uczące się w szkole pielęgniarskiej przy szpitalu im. Przemienienia Pańskiego. W tym czasie do postugi pielęgniarskiej przysposabialo się dziewięć naszych sióstr: Kornelia, Zbigniewa, Zyta, Celina, Remigia, Filomena, Eufemia, Fidelisa i Faustyna oraz s. Romana, która prowadziła gospodarstwo domowe. Koordynatorką w grupie była s. Kornelia Wojdacka.

Atak Niemców na Polskę w 1939 r. znieweczył plany i zamiary, tak że wszystkie uczennice Pasjonistek wraz z siostrami z innych zgromadzeń zgłosiły się do pomocy przy rannych. Była to praca trudna, niebezpieczna, wymagała ofiarności, ustawicznego schodzenia do schronów podczas licznych

bombardowań. W domu, gdzie mieszkaly Pasjonistki, przy ul. Belgijskiej 4, zorganizowano kuchnię dla głodującej ludności Warszawy. Nasze siostry gotowały razem z Siostrami Rodziny Marii. Zakonnice były dzielne, nie bały się ani frontu, ani Niemców, ani śmierci. Wszystko to liczyło się w służbie Ojczyzny.

Już wrzesień 1939 r. rozpoczął drogę krzyżową w naszym Zgromadzeniu. Oddział wojska polskiego, zbombardowany w Sierpcu, otrzymał rozkaz przetransportowania rannych żołnierzy do Warszawy.

Z tym transportem udały się Pasjonistki pracujące w szpitalu w Sierpcu. Były to ss. Berchmansa i Ignacja. Rannych umieszczono w szpitalu polowym na Powązkach, a nasze siostry pozostały przy nich. Potem podjęły pracę w szpitalu św. Ducha przy ul. Elektoralnej. Wytrzymały na posterunku do samej kapitulacji.

Odpowiadając na propozycję Komitetu Opieki Społecznej, w 1941 r. – zgodnie z decyzją przełożonych – objęły „Ognisko” na Powązkach, przy ul. Osmolińskiej 31, gdzie przebywało 600 dzieci z ubogich rodzin.

Dzieci z „Ogniska”

Dzieci z „Ogniska”

Okres okupacji i trudne warunki sprawiły, że racje żywniowe wystarczały jedynie na dwa posiłki dziennie, rano i na obiad tylko zupa. Kierowniczką „Ogniska” była s. Stanisława Żebrowska, a wychowawczyniami s. Walburga Rumińska i s. Konsolata Wykrzyńska. Kuchnię prowadziła s. Stefania, a księgowość s. Bronisława Niędzyńska.

W 1943 r. Siostry Pasjonistki zajęły się też prowadzeniem żłobka przy ul. Belgijskiej 4. Codziennie, na pobyt od godz. 7 do 17, przyprowadzano 50 dzieci. Placówką kierowała s. Ewelina Nieniałowska, a za opiekę wychowawczą odpowiadały ss. Jadwiga Waldon i Alicja Chromińska, w 1944 r. doszła do nich s. Zbigniewa Bazylczyk. Salowymi były siostry nowicjuszek – Antonina Dybowska i Helena Gontarek. W żłobku panowały lepsze warunki niż w „Ognisku”, udało się zapewnić większy przydział żywności i dodatkowo siostry kwestowały wśród znajomych Polaków.

Dzieci ze żłobka przy ul. Belgijskiej

W czasie okupacji Zarząd Zgromadzenia, wysiedlony z własnego domu w Płocku, został wywieziony do obozu w Działdowie, gdzie zatrzymano trzy siostry. Inne opuściły obóz i ulokowały się w Warszawie, przy ul. Belgijskiej 4 m. 14, gdzie podejmowano decyzje bieżące, ustalając przełożone na placówkach ocalałych lub rozproszonych.

Tymczasem okupant rozwiązywał wspólnoty zakonne, np. w sanatorium gruźliczym w Otwocku koło Warszawy. Po likwidacji tamtejszego personelu, a pracowało tam czternaście naszych sióstr, zgłosiły się one do przełożonych w domu przy ul. Belgijskiej 4 po zleceniu.

Powstanie zastało szesnaście sióstr z przełożoną generalną, Matką Józefą, w domu przy ul. Belgijskiej 4. Żłobek został zagrożony, więc rodzice zabrali część dzieci, pozostałymi zajęły się siostry.

Prowadziły one kuchnię dla powstańców podczas bombardowań. Jedną z nich, s. Akwina Anna Pyć (lat 23), gotowała w schronie,

gdy zginęła od pocisku, 20 września 1944 r. Powstańcy pochowali ją na podwórku przy ul. Belgijskiej. Obecnie leży w zbiorowej mogile, w kwaterze C na Powązkach Wojskowych.

W prowizorycznym szpitalu dla powstańców, przy ul. Tynieckiej w Warszawie, pracowały cztery Pasjonistki – pielęgniarki – i jedna prowadząca kuchnię dla rannych. Pielęgniarka s. Ludwina Pacuszka (lat 40) została ranna w głowę, a wkrótce rozszarpana przez odłamki. Pochowano ją w pobliskim Parku Dreszera na Mokotowie. Inne siostry narażały życie i zdrowie w schronach, broniąc dzieci i pomagając powstańcom. S. Alfonsa Stańczuk (lat 50) odwiedziła swojego brata, który mieszkał przy ul. Miodowej. Gdy wróciła do domu zakonnego przy ul. Belgijskiej 4, na drugi dzień rano, tj. 23 października 1943 r., została aresztowana przez gestapo i ślad po niej zaginął.

Dwie siostry: Laurenta Nejman i Jadwiga Waldon posługiwały w prowizorycznym szpitalu przy ul. Belgijskiej 5. Robiły wszystko, co tylko mogły, mimo że brakowało lekarzy, środków opatrunkowych i leków.

Po upadku Powstania Warszawskiego nasze siostry podzieliły los ludności Warszawy. Zostały wywiezione do Pruszkowa. Mieszkała tam rodzona siostra naszej s. Janiny Kłos – Leokadia Malińska, która pracowała w Czerwonym Krzyżu i uwolniła Pasjonistki, na czele z Matką Założycielką.

Te, które przeżyły, powracające z diaspory do swoich domów, na miarę możliwości usiłowały rozpocząć pracę.

Droga krzyżowa Zgromadzenia Sióstr Pasjonistek nie skończyła się z odejściem niemieckiego okupanta, gdyż pozostał okupant sowiecki. Wkrótce okazało się, że wyzwolenie było złudne. W ramach sowietyzacji Polski zaczęto stopniowo usuwać siostry – pielęgniarki ze szpitali, mimo oporu lekarzy, bardzo szybko usunięto katechezę ze szkół, odebrano zakonnikom przedszkola, żłobki, zabroniono im uczyć się i nauczać w szkołach na terenie Polski.

W 1956 r. katecheza powróciła do szkół, ale już w 1958 r. Ministerstwo Oświaty postanowiło, że „nauczycielem religii w szkołach nie mogą być osoby przynależne do zgromadzeń zakonnych” /zarządzenie Ministra Oświaty z 4 VIII 1958 r. w sprawie religii, Dz. Urz. Min. Ośw. z 1958 r., nr 9, poz. 121/. Katecheza powróciła do programu edukacji szkolnej na bardzo krótko, albowiem już w 1961 r., na mocy ustawy z 15 VII 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania /Dz. U. z 1961 r., nr 32, poz. 160/, definitywnie zabroniono nauczania religii w szkołach.

Najlepiej naświetla te czasy Prymas Polski kard. Stefan Wyszyński, który zanotował w swoich zapiskach więziennych (1953-1956), gdy przebywał zamknięty w Komańczy, taką oto modlitwę: „Ojcze Narodów, widzę, że każdemu przygotowałeś odrobinę odpocznienia po tej strasznej wojnie. Nawet synom „krwawego narodu”, nawet tym, co wylali krew naszą obficie

Polacy wychodzą z ukrycia, na końcu rodzone siostry - Matka Stanisława Żebrowska oraz s. Bożena (tu w cywilu)*

w tyłu obozach zagłady, zgotowałeś miejsce, gdzie mogą być u siebie i czuć się bezpiecznie. Tylko mojemu Narodowi nie dałeś dotąd ani chwili oddechu. Dusim się od nadmiaru męki, udręczenia i gwałtu. Odeszli jedni pożeracze ludzi, ale ci, co zapełnili obozy i więzienia własnymi braćmi, jakże są stokroć okrutniejsi!... udręka nie ustaje. Ojcze, daj odetchnąć, byśmy sobie zdołali przypomnieć, jak wygląda życie dzieci Bożych, ludzi wolnych”.

Mimo rozproszenia, niebezpieczeństw i trudności 46 sióstr ponowiło śluby czasowe (Kronika Zgromadzenia, t. I, s. 504).

Przełożoną generalną była wówczas Matka Stanisława Żebrowska (1945-1963), która odznaczała się szczególnym poczuciem odpowiedzialności za Zgromadzenie. Postanowiła przekwalifikowywać siostry, np. pielęgniarki przechodziły szkolenie na katechetki, aby mogły pracować przy parafiach, część pielęgniarek znalazła pracę w Instytucie Polsko-Kanadyjskim w Montrealu. Z czasem kilka sióstr otrzymało zatrudnienie w klinice w Rzymie. A jeszcze później niektóre rozpoczęły misję w Kamerunie na kilku placówkach.

Cdn.

Opracowano na podstawie kronik i ksiąg martyrologium Zgromadzenia Sióstr Pasjonistek z Archiwum Domu Generalnego w Warszawie.

Fotografie pochodzą z albumu: „Złoty jubileusz Zgromadzenia Sióstr Pasjonistek 1918-1968”.

* Zdjęcie wykonane przez Niemców 28 IX 1944 r. na narożniku ulic Malczewskiego i Mokotowskiej, reprodukowane na propagandowej ulotce informującej o klęsce Powstania Warszawskiego (źródło: „Boernerowo pamięta” J.B. Raczka).

Przewodnik po Eucharystii

Część II - Odkryj Eucharystię krok po kroku

Po wysłuchaniu Słowa Bożego oraz homilii, w niedzielę i w uroczystości, wstawiamy i składamy wyznanie naszej wiary – wypowiadamy słowa CREDO („Wierzę w jednego Boga...”). Ta modlitwa jest oddaniem chwały Bogu. Tym samym wyznajemy, że przyjęliśmy słowo Boże i że mamy zaufanie do Boga, który właśnie do nas przemówił.

Wyznanie wiary powinno być wstępem do tego, co stanie się po wyjściu z kościoła, deklaracją wprowadzenia do swojego życia tego, co usłyszeliśmy. Nie możemy ograniczyć się tylko do wyrecytowania formuły. To nasz podpis, nasza zgoda na to, co usłyszeliśmy podczas liturgii Słowa. Jednocześnie nasze uwielbienie Boga, który zechciał nam, ludziom, objawić siebie i swe tajemnice.

Kiedy Bóg mówi, Jego słowa ponownie stwarzają i odnawiają ludzkie serce. W odpowiedzi na to słowo człowiek wznosi do Boga modlitwę uwielbienia i dziękczynienia.

„Trwajmy mocno w wyznawaniu wiary” (Hbr 4,14). „Przybliżmy się więc do tronu łaski, abyśmy otrzymali miłosierdzie i znaleźli łaskę dla (uzyskania) pomocy w stosownej chwili” (Hbr 4,16).

Credo nie znalazło się przypadkiem we Mszy św., która przecież jako całość sama stanowi wyznanie wiary, pieśń uwielbienia i dziękczynienia wobec Boga. Gdy bowiem uroczyste wypowiadamy słowa zawierające najważniejsze prawdy naszej wiary, to tak jakbyśmy z radością oglądali mieniący się naszyjnik z najcenniejszych pereł, podarowany przez Ukochanego. Jest on znakiem naszego wybrania, potwierdzeniem miłości Pana, Jego słubnym prezentem. Przyjmujemy ów naszyjnik z Jego rąk i jak obdarowana kobieta zachwycając się jego pięknem.

Odcinek 20:

LITURGIA SŁOWA BOŻEGO – Wyznanie wiary (CREDO)

Wyznanie wiary (*Credo*) nosi nazwę symbolu nicejsko-konstantynopolitańskiego, ponieważ zawiera sformułowania ustalone na Soborze w Nicei (325 r.) i ponownie zatwierdzone na Soborze w Konstantynopolu (381 r.). Pierwotnie stosowane było przy obrzędach chrzcielnych. Każdy kandydat do tego sakramentu musiał je opanować na pamięć i wyrecytować indywidualnie (stąd liczba pojedyncza: „Wierzę...”).

Wyznanie wiary we Mszy św. dokumentuje wewnętrzny związek chrztu z Eucharystią. Jest przypomnieniem i równocześnie **odnowieniem przyjętego sakramentu chrztu**.

„Symbol, czyli wyznanie wiary, zmierza do tego, aby cały lud zgromadzony dał odpowiedź na słowo Boże, zwiastowane w czytaniach Pisma Świętego i wyjaśnione w homilii, oraz przez wypowiedzenie reguły wiary według formuły zatwierdzonej do użytku liturgicznego przypominał sobie i uczcił wielkie misteria wiary przed rozpoczęciem ich celebracji w Eucharystii.”

/OWMR, 67/

Credo jest „echem Kościoła na Słowo Boże”

Credo to rodzaj podsumowania sposobu, w jaki Kościół odczytuje Pismo, a co za tym idzie zbiór głównych zasad wiary. Wierzmy nie tylko w Boga, ale też w to, co Kościół mówi nam o Bogu i naszym życiu w Bogu. Wszystkie fragmenty Biblii powinniśmy odczytywać

w świetle chrześcijańskiego wyznania wiary, które jest dla nas nieomylnym drogowskazem do Bożej prawdy.

Św. Paweł Apostoł pisze do Rzymian: „Wiera rodzi się z tego, co się słyszy, tym zaś, co się słyszy, jest słowo Chrystusa” (Rz 10,17). „Przez zbawcze bowiem słowo rodzi się wiara w sercach, dzięki niej powstaje i wzrasta wspólnota wiernych. Głoszenie słowa Bożego nie ogranicza się do nauczania; wymaga ono odpowiedzi wiary jako zgody i zaangażowania ze względu na przymierze między Bogiem i Jego ludem. To Duch Święty daje łaskę wiary, umacnia ją i sprawia jej wzrost we wspólnocie. Zgromadzenie liturgiczne jest przede wszystkim jednością w wierze” (KKK, 1102).

Wyznanie wiary to zatem moja osobista odpowiedź na usłyszane przed chwilą Boże słowo. Ten akt wiary ma także ogromne znaczenie wspólnototwórcze – zgromadzenie liturgiczne staje w prawdzie, że „Jeden jest Pan, jedna wiara, jeden chrzest” (Ef 4,5). Świadomość jedności wiary jeszcze mocniej zespała członków ludu Bożego, aby Kościół zajaśniał jako doskonała komunika – „Jedno jest Ciało i jeden Duch, bo też zostaliście wezwani do jednej nadziei, jaką daje wasze powołanie” – pisze św. Paweł do Efezjan (4,4).

„Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,19-20).

„Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu! Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony” (Mk 16,15-16).

Ewangelia, nie tylko ta spisana przez czterech autorów natchnionych, ale przede wszystkim ta głoszona przez uczniów Chrystusa, stała się dla starożytnego Kościoła pierwszym wyznaniem wiary.

Od początku Kościół apostołski wyrażał i przekazywał swoją wiarę w krótkich formułach. W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy, że syntezy wiary nazywamy „wyznaniami wiary”, ponieważ streszczają wiarę wyznawaną przez chrześcijanina. Nazywamy je również *Credo*, ponieważ za zwyczaj zaczynają się od słów: „Wierzę”. Nazywa się je także „symbolami wiary” (KKK, 187).

Słowo „symbolon” oznaczało połowę przełamanej przedmiotu, np. pieczęci, która służyła jako znak rozpoznawczy. By sprawdzić tożsamość tego, kto przyniósł brakującą połowę, składano przełamane części ze sobą. Symbol wiary jest w tym sensie znakiem rozpoznawczym i znakiem jedności między wierzącymi (por. KKK, 188). Według starożytnej tradycji wymienia się zazwyczaj dwanaście artykułów wyznania wiary, poprzez liczbę Apostołów symbolizujących całość wiary apostołskiej (por. KKK, 191).

Wyznanie wiary należy do koniecznej podstawowej wiedzy każdego chrześcijanina. Łączy ono współczesnych wierzących z Kościołem wszystkich czasów i z chrześcijanami wszystkich wyznań. Gdy je odmawiamy, to z wdzięcznością powinniśmy przypominać sobie dar naszego chrztu.

Wierzyć – to akt całej osoby. Wierzę nie tylko „w” odpowiednie „treści”, ale wierzę „Jemu” – objawiającemu się Bogu, którego wiarygodność gwarantuje mi prawdę o treściach wiary. Wiara jest łaską, Bożym darem, cnotą wlaną, a nie produktem naszych własnych osiągnięć i bogactw.

► Nawet gdy mam wątpliwości, gdy ten czy tamten punkt nauki Kościoła pozostaje dla mnie ciemnością, to wypowiadając słowo „wierzę”, okazuję moją wolę pozostania w jedności z wiarą Kościoła, bo ona jest większa niż moja „mała wiara”. To poprzez moje usta Kościół uzewnętrznia swój głos: „wierzę”. Każde słowo w *Credo* zostało teologicznie dobrze przemyślane, często jest wynikiem długich i bolesnych zmagających w przeszłości Kościoła. Wspólne wyznanie tej wiary stanowi podstawę jedności Kościoła.

„Wierzę” jest znakiem chrześcijanina. Potwierdzeniem naszej tożsamości, jako uczniów Jezusa. Wyznanie wiary zostało sformułowane w liczbie pojedynczej, w pierwszej osobie i to zobowiązuje. Ja wierzę całym sobą, *Credo* jest podstawą mojej egzystencji, przyjmuję je w całości, bez selekcji, bez „więcej” i „mniej”. Wiara jest zawsze wiarą wyznawania, a nie tylko intelektualnym aktem uznania teologicznych prawd. Akt wiary dokonuje się zaś poprzez świadectwo życia.

Wyznanie a świadectwo wiary

W trwającym Roku Wiary każdy wierzący, zdaniem papieża Benedykta XVI, powinien ponownie odkryć treść wiary wyznawanej, celebrowanej, przeżywanej i przemodlonej i zastanowić się nad samym aktem wiary (por. List apostolski „*Porta Fidei*”, 9). Warto zastanowić się nad tym, co chcemy powiedzieć, gdy mówimy: „Wierzę w Boga”, czy zdajemy sobie sprawę nie tylko z wagi składanego wyznania, ale i z treści, jaką ono w sobie zawiera.

Ojciec Święty Benedykt XVI ogłosił Rok Wiary, skierowany do nas wszystkich wierzących: do tych, którzy może już zapomnieli o swojej wierze; do tych, którzy może w swojej wierze się zagubili, którzy może już przestali wierzyć, odeszli od Kościoła albo w Kościele trzyma ich tylko tradycja, np. wielkanocna tradycja święcenia pokarmów. My jesteśmy tą Jerozolimą, która trochę zapomniała o tym, co się tak naprawdę liczy. Dlatego potrzebujemy odnowić, odświeżyć, pogłębić naszą wiarę. Potrzebujemy przychodzić do źródła, aby nie tylko spotkać Jezusa Zmartwychwstałego, ale także aby odważnie oddać Mu to, co najcenniejsze – swoje serce i swoje życie.

Wiara to odpowiedź na zaproszenie Boga. Wiara to relacja, dlatego Bóg czeka na moją odpowiedź. A my, tak po ludzku, boimy się oddawać, bo wydaje się nam, że coś stracimy, boimy się zaufać, bo może trzeba będzie coś zmienić w swoim życiu, z czegoś zrezygnować, z pewnych swoich słabości, do których się już przyzwyczailiśmy. Jeżeli jednak nie zaufamy, jeżeli w pełni nie oddamy swego życia Jezusowi, to On też tego życia nie będzie mógł przemienić, bo to, co Bóg najbardziej szanuje, to nasza wolność.

Niejednokrotnie Jezus nam przypomina o tym, że nie jesteśmy już Jego sługami, ale przyjaciółmi, a przyjaźń buduje się w wolności. Przyjaźni nikt nam nie może nakazać, nie tego pragnie Bóg. On pragnie, abym to ja sam, w swej wolności, odważnie oddał Mu

swoje życie. A wtedy to życie będzie przepelnione łaską, darami potrzebnymi do codziennych spraw. Dlatego dzisiaj, przepelnieni radością ze zmartwychwstania naszego Pana, wzajemnie zachęcajmy się do tego, aby może na nowo ofiarować nasze serce, nasze życie Jezusowi, aby zaprosić Go do naszych małżeństw, rodzin, domów. On naprawdę do nas przychodzi i chce wejść w nasze życie. Tylko ode mnie zależy, czy Go do mojego życia zaproszę, czy Go zauważę, czy będę z Nim żył każdego dnia.

Niech nasze świętowanie będzie doświadczeniem mocy Zmartwychwstałego. Jeżeli pozwolimy Jezusowi, aby ta moc nas przeniknęła, to wtedy nasze życie napełni się prawdziwą radością – taką radością, która będzie zauważana w moim życiu, która innych pociągnie do Chrystusa.

Być świadkiem Zmartwychwstania to właśnie ukazać ludziom, jak Zmartwychwstały działa w moim życiu. Jeżeli doświadczam Jego miłosierdzia, kiedy On pochyla się nade mną w sakramencie pojednania, to moje życie napełnia się radością. Jego osobista obecność daje mi poczucie bezpieczeństwa, pomaga mi się pozbierać i zmobilizować. Jeżeli doświadczam Jego wsparcia w moim życiu, w mojej pracy, ale też w mojej chorobie, w moim cierpieniu i dzielę się tym z innymi, to będę pociągając innych do Chrystusa. Wtedy właśnie swoim życiem będę głosił światu i drugiemu człowiekowi, że Jezus naprawdę zmartwychwstał.

Jezus obdarza człowieka pokojem. Ten pokój to doświadczenie paschalne, płynące z prawdy o zwycięstwie życia nad śmiercią, łaski nad grzechem, światła nad ciemnością. Kiedy widzimy kogoś, kto żyje darami Ducha Świętego, kto swoim życiem ukazuje radość, pokój, zastanawiamy się: dlaczego ten człowiek tak żyje? To nas naprawdę pociąga. To również pociągało tysiące ludzi w początkach Kościoła, kiedy to apostołowie, umocnieni Duchem Świętym, głosili Chrystusa Zmartwychwstałego, a całe wsie, całe miasta, całe wspólnoty przyjmowały chrzest i szły za Nauczycielem, chociaż nigdy wcześniej Go nie widziały, widziały natomiast znaki zmartwychwstania. Widziały moc działania Zmartwychwstałego w życiu apostołów, którzy byli kamienowani, więzieni i pomimo różnego rodzaju ucisku, z wielką radością i mocą Ducha Świętego dalej głosili zmartwychwstanie. To właśnie ludzi pociągało, to otwierało serca pogan, niewierzących, Żydów, Greków na Dobrą Nowinę o zbawieniu.

My również zostaliśmy do tego zaproszeni, aby swoim życiem, swoim postępowaniem pokazywać innym, że Chrystus naprawdę zmartwychwstał. Bo dowodem na to, nie jest Jego pusty grób, ale może być moje życie – życie z Chrystusem, moje doświadczenie Chrystusa. Właśnie takim doświadczeniem warto się dzielić nawzajem.

To nie inni, ale Ty i ja mamy być odbłaskiem Światłości, mamy „zapalać świat”. Mamy być świadkami Chrystusa, a być świadkiem

Chrystusa to być najpierw świadkiem Jego zmartwychwstania, czyli dawać czytelne świadectwo wiary, że Bóg zesłał swojego Syna, który za nasze grzechy poniósł okrutną śmierć. I zmartwychwstał! Alleluja!

„Jeżeli Chrystus nie zmartwychwstał, daremna jest wasza wiara” (1 Kor 15,17) – woła św. Paweł.

„Znaki” zmartwychwstania dotąd są obecne na świecie: heroiczna wiara, życie ewangeliczne tyłu pokornych i ukrytych dusz; żywotność Kościoła, która mimo prześladowań zewnętrznych i walk wewnętrznych nie słabnie; Eucharystia, żywa obecność Chrystusa Zmartwychwstałego, nieustannie pociągająca ludzi do siebie. Każdy z nas może przyjąć te znaki, uwierzyć, jak uwierzyli Apostołowie, i stale umacniać swą wiarę.

Odmawiając dziś podczas Eucharystii wyznanie wiary, uwielbiamy naszego Stwórcę. Niech to wyznanie będzie jednocześnie zapowiedzią czynów miłości, które dokonają się w naszym codziennym życiu. Jesteśmy ludźmi, którzy uwierzyli w miłość, którzy przyniosą do ołtarza swoje serce, czasem obolale i utrudzone. Utrudzone przez ataki zewnętrzne, przez sytuacje w rodzinie, utrudzone często przez trudne dzieje swojego żywota, przez swoje własne słabości. Nie bójmy się, bo to jest tylko ten kamień, który je przygniatą. W naszym sercu panuje autentyczna miłość, która zmartwychwstaje.

Zmartwychwstały Jezu,
wierzę w Ciebie,
Ty kochasz mnie dzisiaj takim,
jaki jestem.
Przyjmuję pełnię Twojej miłości,
uznam przed Tobą moją grzeszność.
Dziękuję Ci, że przebaczyłeś moje grzechy,
umierając za mnie na krzyżu.
Uznam w Tobie jedynego Pana i Zbawiciela,
oddaję Ci całe moje życie
i otwieram moje serce dla Ciebie.
Amen.

Panie, przymnóż nam WIARY.

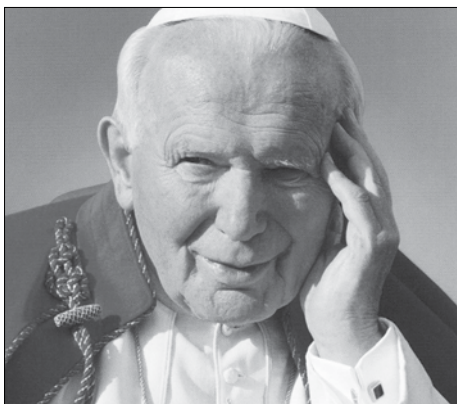
Ania i Zbyszek Kozikowsky
Konsultacja: ks. dr Waldemar R. Macko

Rocznica śmierci Jana Pawła II

2 kwietnia minie osiem lat od śmierci papieża Polaka. Centrum Myśli Jana Pawła II w Warszawie przygotowało na tę okazję przedsięwzięcie pod nazwą: „Wojtyła 3D. Masz duszę”, które składać się będzie z kilku wydarzeń: wystawy, interaktywnej kampanii społecznej, uroczystego czuwania na placu Piłsudskiego, a także zajęć edukacyjnych dla licealistów.

Duch czy ciało – które z nich jest ważniejsze? Bez którego człowiek nie będzie tym, kim jest? Filozofia, jaką uprawiał Karol Wojtyła, stawia sprawę jasno: ciało i dusza tworzą jedność, razem kreują człowieka. – Myśląc o człowieku, często mamy przed oczami ciało. Naturalnie nie jest ono bez znaczenia, Jan Paweł II zwracał jednak uwagę, że człowiek bez duszy nie istnieje – przypomina Norbert Szczeptański, dyrektor Centrum Myśli Jana Pawła II.

Wieczorne czuwanie

Uroczyste czuwanie w rocznicę śmierci bł. Jana Pawła II odbędzie się 2 kwietnia – od godz. 21.00 – na placu Piłsudskiego. W trakcie trwania uroczystości znane osoby opowiedzą o tym, w jaki sposób rozumieją relacje między duchem a ciałem.

Czuwanie poprowadzi ks. Bogdan Bartold, a za oprawę muzyczną odpowiadać będzie Chór Centrum Myśli Jana Pawła II. O godz. 21.37 będzie można wysłuchać utworu „Cisza”, zaraz potem kard. Kazimierz Nycz udzieli zgromadzonym uroczystego błogosławieństwa.

Przed czuwaniem pojawią się na placu mimowicie, którzy odegrają etiudę: „Ruch zaczyna się w duszy”. W ten nietypowy sposób warszawiacy zostaną

zachęceni do wzięcia udziału w wieczornych uroczystościach.

– Od około godz. 18.00 na placu będą wyświetlane filmy z udziałem ludzi, którzy znali Jana Pawła II. Tradycją czuwania jest także zbiórka, która wspiera Fundację „Życ z Chorobą Parkinsona”. Podobnie jak roku temu na placu Piłsudskiego będą sprzedawane nie znicze, lecz żółte i białe tulipany, symbol świętości – opowiada Zofia Borkowska, dyrygent Chóru Centrum Myśli Jana Pawła II.

Polacy nie chcą euro

Z sondażu Instytutu Badania Opinii „Homo Homini” wynika, że 62% badanych woli płacić naszą narodową walutą. Zaledwie jedna trzecia popiera wejście do strefy euro.

Wyniki sondażu przytacza „Rzeczpospolita”, która cytuje szefa klubu PiS. Mariusz Błaszczak nie kryje zadowolenia z takich wyników. Jak przypomina, PiS sprzeciwia się przystąpieniu Polski do euro. – Dlatego cieszy nas, że Polacy realistycznie oceniają to, co się w tej strefie dzieje – mówi. Według niego taka postawa rodaków to swoiste wotum nieufności dla rządu, który opowiada obywatelom bajki i na siłę wpycha do strefy euro, a – jak mówi – już

dziś wiadomo, że biedne kraje stają się po przyjęciu euro jeszcze biedniejsze, a bogate – bogatsze.

Modlitwa serca

*Zmartwychwstały Jezu Chryste,
który jesteś Drogą,
Prawdą i Życiem,
spraw, byśmy wiernie żyli
duchem Twego zmartwychwstania.
Odnów nasze serca
i naucz nas umierać samym sobie,
abyś Ty i tylko Ty w nas pozostał.
Uczyń nas znakiem Twojej miłości,
co przemienia i przekształca.
Zechciej posłużyć się nami,
abyśmy głosząc Twoje życie
i Twoją miłość,
doprowadzili wszystkich
do Twego Kościoła.
Amen.*

**WSPOMÓŻ RENOWACJĘ
KOŚCIOŁA św. ANNY
w Wilanowie**

**Fundacja Ecclesia
Villanovensis**

www.fundacja-wilanow.pl

KONTO FUNDACJI:

36 2490 0005 0000 4530 3780 8094

Alior Bank

Al. Jerozolimskie 94,

00-807 Warszawa

Serdeczne Bóg zapłać!

Zapraszamy do księgareni parafialnej

EFFATY

która mieści się w prawym
przedśionku świątyni.

Księgarenka przyjmuje zamówienia na Katechizm Kościoła Katolickiego oraz na inne książki.

Oprócz książek można tu zakupić:

- kalendarze • świece •
- okolicznościowe kartki •
- różańce • medaliki •
- i inne dewocjalia.

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

od 10.03.2013 do 14.04.2013

O dobre przeżycie Wielkiego Postu i owocne przygotowanie się do świąt wielkanocnych poprzez gorliwe uczestnictwo w rekolekcjach parafialnych i szczerą, wynagradzającą spowiedź i Komunię Świętą.

"Szczęść Boże"

Spotkanie Boga Żywego

W piątek, 5 kwietnia
– o godz. 18.30 –

parafialna grupa **Odnowy w Duchu Świętym „EFFATHA”** i ks. Dariusz Kuczyński poprowadzą wieczorną adorację **PANA JEZUSA**.

Jezus zaprasza na wspólną modlitwę, śpiew, na spotkanie Boga Żywego!

Wszystkich, którzy kochają muzykę i śpiew, zapraszamy do chóru parafialnego.

Próby odbywają się we wtorki,
o godz. 18.30, w kanonii.

W każdą III niedzielę miesiąca swoim śpiewem uświetnimy Mszę św. o godz. 13.00.

Kontakt z p. Natalią Knyziak:
tel. 725 524 372,
e-mail: n.knyziak@wp.pl.

Odnowa w Duchu Świętym zaprasza

Msza św. o uzdrowienie

W sobotę, 13 kwietnia
– o godz. 18.00 –

zostanie odprawiona w naszym kościele Msza św. z modlitwą o uzdrowienie wewnętrzne i fizyczne, którą poprowadzi pallotyn, **ks. Ireneusz Łukanowski**.

Obdarzony wieloma charyzmatami służy modlitwą wstawienniczą oraz błogosławieństwem Najświętszym Sakramentem tym, którzy pragną, aby uzdrawiająca moc Boga dotykała ich serc, duszy, ciała i życia.

KĄCIK DLA DZIECI

Autor: *Maciej Lichota*

ZADANIE 1:

Rozwiąż test. Litery przy poprawnych odpowiedziach utworzą rozwiązanie, które zapisz poniżej.

1. Świeca, która symbolizuje Zmartwychwstałego Pana Jezusa, to:

- H roratka
- D gromnica
- T palma
- A paschał

2. Kiedy zapala się wyżej wymienioną świecę?

- O podczas chrztów i ślubów
- L podczas chrztów i pogrzebów
- E podczas każdej Mszy św. w ciągu roku
- P podczas nabożeństw majowych

3. Jaki kolor szat liturgicznych obowiązuje w uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego?

- M czerwony
- S zielony
- L biały
- R fioletowy

4. Pierwszą Mszę św. w Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego rozpoczyna:

- E procesja
- F aspersion
- O prostracja
- K pielgrzymka

5. Na świecy upamiętniającej Zmartwychwstałego Pana widnieje krzyż i pięć ziaren dla upamiętnienia pięciu ..... Chrystusa.

- L ran
- G złamań
- D cierpień
- N krwotoków

ZADANIE 2: Skreśl co drugą literę, a otrzymasz hasło.

R X E Y Z H U J R K E N K A C W I D A K

6. Co rozpoczyna okres wielkanocny?

- W Msza św. w Niedzielę Palmową Męki Pańskiej
- E Msza św. Wieczerzy Pańskiej w Wielki Czwartek
- U Msza św. w noc lub poranek w uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego
- C Msza św. w uroczystość Zesłania Ducha Świętego

7. Jak nazywa się II Niedziela Wielkanocna?

- Z Niedziela Chrystusa Króla Wszechświata
- J Niedziela Miłosierdzia Bożego
- F Niedziela Palmowa Męki Pańskiej
- T Niedziela Laetare

8. Ile dni trwa okres wielkanocny?

- U 40
- C 8
- A 50
- L 10

rozwiązanie:

_____

KOMUNIKATY DUSZPASTERSKIE

Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego – 31 marca 2013 r.

1. Kościół przeżywa dziś uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego. Jest to największe święto kościelne. Dziękujemy wszystkim, którzy wzięli udział w liturgii Triduum Paschalnego i przyczynili się do jej pobożnego przeżycia.
2. Po rezurekcji zapraszamy na tradycyjny posiłek, przygotowany przez Akcję Katolicką.
3. W dniu dzisiejszym Msze św. sprawowane będą jeszcze o godz. 8.30, 10.00, 11.30, 13.00, 18.00 i o 20.00.
4. Rozpoczęliśmy nowennę do Miłosierdzia Bożego. Koronkę do Miłosierdzia Bożego odmówimy dziś, o godz. 17.00, a po nabożeństwie będziemy się modlić za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych. W dni powszednie, aż do następnej niedzieli, Koronkę do Miłosierdzia Bożego będziemy odmawiali po Mszy św. o godz. 17.00.
5. W poniedziałek wielkanocny Msze św. sprawowane będą według porządku niedzielnego: o godz. 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 13.00 i o godz. 18.00.
Nie będzie Mszy św. o godz. 20.00.
W tym dniu zbieramy ofiary do puszek na potrzeby Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.
6. We wtorek, 2 kwietnia, przypada 8. rocznica śmierci bł. Jana Pawła II.
7. W piątek, 5 kwietnia, zgodnie z kan. 1251 KPK, nie obowiązują post i można spożywać pokarmy mięsne.
8. W najbliższym czasie sakramentalny związek małżeński zawrą:
- Przemysław Jan Dzierbicki, kawaler z parafii tutejszej, i Lidia Anna Szewczyk, panna z parafii tutejszej – zapowiedź II;
- Marcin Paweł Petykiewicz, kawaler z parafii tutejszej, i Marzena Barbara Rucińska, panna z parafii św. Klemensa w Warszawie – zapowiedź II.
Każdy, kto by wiedział o przeszkodach zachodzących między narzeczonymi, zobowiązany jest powiadomić kancelarię parafialną. Narzeczonych polecamy modlitwie parafian.

- Wydawca

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-496 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01

(telefon czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

Kredyt Bank SA Filia nr 2 w Warszawie - V O/Warszawa,
ul. Kosiarzy 37, 02-953 Warszawa
Nr rachunku: 62 1500 1272 1212 7002 4425 0000

Internet: www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
e-mail **Redakcji**: klimaty@parafiawilanow.pl

JAK PRZEKAZAĆ 1% PODATKU 1%

1% podatku dochodowego mogą przekazać:

- podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych (w tym m.in. podatnicy uzyskujący dochody z odpłatnego zbycia papierów wartościowych);
  - podatnicy opodatkowani ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych;
  - podatnicy prowadzący działalność gospodarczą i korzystający z liniowej, 19-procentowej stawki podatku.
- 1% mogą również przekazać emeryci, pod warunkiem jednak, że samodzielnie wypełnią PIT-37 na podstawie PIT-u otrzymanego z ZUS. Podatnicy, którzy zdecydowali się na rozliczenie podatku przez pracodawcę, nie mają możliwości przekazania 1%.

Jak przekazać 1% na CARITAS przy Parafii pw. św. Anny w Wilanowie:

Po wyliczeniu, ile podatku będziemy mieli do zapłacenia w tym roku (PIT-36, PIT-36L, PIT-37, PIT-28, PIT-38), w pozycji: „**Wniosek o przekazanie 1% podatku należnego na rzecz organizacji pożytku publicznego (OPP)**” wpisujemy numer KRS, pod jakim widnieje w Krajowym Rejestrze Sądowym CARITAS Diecezji Warszawskiej, ul. Krakowskie Przedmieście 62, 00-322 Warszawa:

- w rubryce: „**Numer KRS**” wpisujemy **0000225750**;
- następnie w rubryce: „**Wnioskowana kwota**” podajemy kwotę, którą chcemy przekazać (maksymalnie 1% podatku należnego, wynikającego z zeznania podatkowego), wpisujemy ją po zaokrągleniu do pełnych dziesiątek groszy w dół, np. 10,72 zł = 10,70 zł;
- w pozycji: „**Informacje uzupełniające**”, jako „**Cel szczegółowy 1%**”, wpisujemy **CARITAS przy Parafii św. Anny w Wilanowie, 02-946 Warszawa, ul. Kolegiacka 1**;
- mamy prawo wyrazić zgodę na podanie swych danych osobowych (imienia, nazwiska oraz adresu) organizacji pożytku publicznego, zakreślając odpowiednią rubrykę. Informacje te przekazuje OPP urząd skarbowy.

Kserokopię tej części zeznania podatkowego należy przekazać do naszej Parafii, do kancelarii lub w kopercie „na tacę” – na podstawie tych dokumentów CARITAS naszej Parafii będzie mógł ubiegać się o odzyskanie wpłat z konta CARITAS Diecezji, które zostaną przekazane przez Urząd Skarbowy.

Podjęwając trud przekazania 1% podatku na rzecz Caritas, przyczyniamy się do zwiększenia pomocy najbardziej potrzebującym, utrzymania i rozbudowy placówek dla chorych, starszych, niepełnosprawnych, dzieci i matek z dziećmi, bezdomnych, ofiar przemocy i najuboższych w naszej diecezji i naszej parafii.

**Wszystkim darczyńcom składamy serdeczne
„Bóg zapłać”!**

KLIMATY ŚW. ANNY

Zapraszamy wszystkich chętnych do tworzenia naszego pisemka parafialnego, tych, którzy chcieliby pisać o Wilanowie dawnym i współczesnym, i tych, którzy dysponują materiałami – również archiwalnymi – o naszej parafii.

Wszelkie pytania i propozycje można kierować do ks. proboszcza, do któregoś z członków redakcji bądź na redakcyjny adres mailowy: klimaty@parafiawilanow.pl. **Redakcja**

Zeskanuj kod QR
i czytaj „Klimaty”
w smartfonie lub
na tablecie.